

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

V. Quod post nobilem animi disceptationem exul veniens in Baioariam
intrauit Radasponam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

rum, peregrini mores locorum, affectus eorum, quos relicturus erat, respectus infirmitatis humanæ, pedem aliquantulum retrahunt ab inceptis. Porro facultatem oblatam sibi, cum in sarricida decepte gentilitatis humo fidei sarculo vteretur impigre, nec posse nec oportere negligi putavit, quando & ipse hoc sæpe optauerit, vt pro amore fraternitatis & DEI, periculum subiret.

V.

Vicit ergo in optimo ingenio, & ardua via, & potior causa: nam constituto pro se examinatae personæ viro, ipse ad noua tyrocinia strenuus miles succingitur; Et adscito inter alios necessitatis suæ comites, quia linguam TEVTONICAM non nouerat, VITALE quodam presbytero interprete, perrexit; in Barbarie disciplinam, in exilio patriam, inter immanes cognationem facturus. Quæ omnia licet prius bene tenuerit, melius tamen dereliquit; & quæ sine appetitu iucunde licerent, abdicata iocunditate cum licentia, ne vbi rerum præsens affluentia thesaurum beatæ remunerationis obærarer, pauperes diuitias diues pauper exposuit. Inde viam ne quo pigresceret otio inrequietus agricola præsumit, & GALLIAM, qua tendebat iter, & RHENI fluminis contigua, plantis verbi DEI filuescere & insitiam noui hominis gemmam, protoplasti emortuo stipite, frondescere ipse quidem studuit; sed incrementi datorem Christum operis summa comprobauit: quippe qui, vbi DEI scientia meritis accessit, sobolem regenerationis edidit. Hoc igitur modo fidelis in BARIOARIOS fines, qui meridiem versus, ALPIBUS; ad orientem VNGRIS; ad aquilonem verò HIRCANO nemori limitem GERMANIÆ protendunt, non hac conterritus meta, deuenit. Vbi cum defluentis HISTRI fluminis imperium sequeretur, RATISBONAM accessit urbem

C

quæ

quæ olim totius Germaniæ, & nomine & dignitate Principum, & adhuc eiusdem gentis metropolis, antiquæque profapie caput, aduentu beatissimi sacerdotis ornatoribus illustravit fastus & insignia victoriosæ gentis triumpho concepta, nouo pacis præconio in melius commutata, fidei spolijs & ornatu sanctæ religionis ampliavit.

VI.

Hæc in m. s. alia litera in margine adscripta fuerat.

Hæc est ciuitas, quam olim Teutones à Germano sue Germanico Germanisheim vocabant. Huius vocabulum modernis temporibus lingua nostra Reganiskure teutonizat, quam antiquitas Romana, vt quidam scriptis testantur, Tiburniam vocabant.

VI.

Theodo Dux.

Huius monarchiæ THEODO Dux prouinciæ, qui tunc possedit, cõperto sancti Pontificis introitu, adhibitoq; conspectu, inter alia, quæ sit causa exilij, percontat^o est. Qui nomine & natione exposita, incolatû natiui liminis propterea deseruisse se perhibuit, vt Pannoniæ populos, qui gentili feritate adhuc effremuerat, conditori Christo reconciliaret, & in hoc proposito suam coniurasse sententiam, vt aut voti compos professio nē vitæ cum fructuosa pace finiret, aut de uoto certamine, sanguinem Martyr effunderet. Ad hæc diuino consilio præuentus, Dux inquit, se tam pio studio nihil opponere, nihil tantæ virtuti resistere; nisi quod cõmeandi facultatem impossibilitas quædam obstrueret, propter discordiam scilicet, & longam inter se & AVARES bellorû controuersiam, fines in vtroq; limite desertos, ita vt circa ANESIM fluuium vrbes & loca olim cultissima, tantis bestiarum immanitatibus horreret, ne viantibus vllus transeundi aditus pateret: monere autem potius & supplicare, quatenus apud se suosq; B. Pater morari dignaretur, quos tam rudes & imperfectos in fide præteriri fas non esset: maximè cum istinecessarium optarent, & illi forte quasi superfluum recusarent.

Fines inter Vngros & Botarios deserti.